

Venner

Det var en brannalarm som kimte et eller annet sted. Kaldsvette og sinte kunder. Bilalarmer som hylte og vekkerklokken ringte. Hun slo etter vekkerklokken som gjemte seg der ute i mørket og traff uten å få trykket ned knappen. Den datt ned av benken og trillet inn under sengen hvor den fortsatte å kime. Omsider skjønnte hun at det var telefonen. Hun famlet rundt på nattbordet og fant røret. Kalde tær under den varme dynen.

- Ja, hallo?

Det var stille i andre enden en stund.

- Hallooo?

Noen snufset litt. Hun kjente irritasjonen vokse. Ville slenge på.

- Er det Elise?

Hun løftet røret til øret igjen.

- Ja, det er Elise. Hvem er dette?

- Elise Andersen, altså?

- Hvem er dette? Det er midt på natten, for pokker.

Det ble stille igjen. Hun hørte at det beveget seg. Hun hadde hørt stemmen før. For lenge siden.

- Kanskje jeg skal ringe en annen gang. Unnskyld. Ha det. Det var bare at... Husker du meg? Det er Gunnar. Pedersen.

- Hva? Gunnar?

Hjertet økte takten, og hun kjente pulsen banke mot telefonrøret.

- Hvorfor ringer du til meg midt på natten?

- Det er dumt. Men det er noe jeg lurar på, Elise. Veldig.

Hun snudde seg forsiktig rundt og forsøkte å skimte barnet i den lille sengen ved siden av.

Lyttet til pusten hennes.

- Vent, Gunnar. Heng på, så skal jeg ta en annen telefon.

Hun satte seg opp i sengen og ristet på hodet. Dro dynen rundt den nakne kroppen og la på telefonrøret før hun listet seg ut og lukket døren forsiktig bak seg. Hun hentet den trådløse telefonen på kjøkkenet. Kjøkkenklokken viste 3:50. Hun gikk ut i stuen og krøp opp i sofaen som var kjølig mot huden. Hun dekket seg med dynen og kneppet opp telefonen.

- Hallo, Gunnar? Er du der? Har det skjedd noe alvorlig?

Stille en liten stund.

- Ja, hei. Jeg bare lurte på en ting, Elise, hvis det skjedde noe med deg, noe alvorlig, tror du at du ville ringt meg da? For at jeg kunne hjelpe deg, mener jeg?

Hun lukket øynene og sukket dypt.

- Har du fått deg jobb i noe underholdningsgreier, Gunnar? Fleiper du med meg så slår jeg deg rett ned, bare så du vet det. Når det er første gang du ringer til meg på over... tjueto år, så bør det helst ikke være fleip. Spesielt ikke klokka fire på søndag morgen.
- Nei, det er ikke tull. Det er bare at jeg lurte på det, virkelig, om du tror jeg ville stilt opp for deg hvis du kom ut for noe. Noe alvorlig, altså?
- Jeg er ikke helt våken enda. Hvor er du akkurat nå? Jeg skjønner ikke helt hvorfor du spør, skjønner du.
- Jeg er hjemme, bare. Og så ble jeg sittende og tenke på det. Og på deg, da. På at du kanskje ikke...
- trodde at du ville stille opp, ja. Du, hjemme, er det fortsatt nede i Halden, eller? Jeg vet jo ikke hvor du bor en gang.
- Joda, jeg bor i Halden.
- Er du litt brisen, Gunnar?
- Litt, kanskje, jeg har vært på Dickens i kveld, hvis det er det du mener.
- Jeg mener ingen ting, jeg bare spør, jeg.
- Åh, unnskyld. Gratulerer med jenta, ja det var jente, eller? Jeg så det i avisen her.
- Det går fint med henne. Vi kaller henne bare for Liten enda. Hun våkner om cirka... to timer. Du har ikke noen små du, da
- Nei, vi har ikke fått noen. Det er visst en av oss som ikke virker. Har kjøpt en diger bikkje, men det hjelper ikke det, heller.
- Dere får gi opp. Det er da de pleier å komme.
- Det er nok like før vi gir opp, ja.
- Huff da. Hva jobber du med, Gunnar?
- I en sportsforretning. Det er helt greit. I det nye kjøpesenteret. Vi har to kjøpesentre her nå, vet du.
- Ja, det vet jeg. Hvorfor ringte du meg akkurat nå?
- Jeg har jo aldri ringt før, og en eller annen gang må jeg jo gjøre det.

Hun så ut gjennom stuevinduet. På lyset fra byen som laget en stor, beskyttende bue over hus og veier. Hun tenkte på lange turer side om side. På stille stunder på parkbenker med duer rundt beina. På endeløse samtaler om alt og ingenting.

- Jeg husker at du ikke ville ta livet av meg hvis jeg ble lam. Husker du det? At jeg ville ha deg til å love å ta livet av meg hvis jeg ble påkjørt av bussen og ble lam fra livet og ned. Men du ville heller ta meg med verden rundt i rullestolen min og hvis jeg bare var sur og jævlig hele tiden så skulle du ta meg med til Himalaya og dra meg høyt, høyt opp i fjellsidene på K2. Og så, langt der oppe skulle du sparke meg utfor hvis jeg fortsatt var like furten. Det er virkelig å stille opp det, Gunnar?

Hun kunne høre pusten hans. De ble sittende uten å si noe begge to. Hun var tilbake i det gamle rommet sitt hvor de satt med lunkne tekopper og beina på bordet og pratet om kjærestene sine og lærerne og Himalaya. Hvite vegger og hvite tak. Poster av Silkesvarten og Che.

- Ja, men jeg mente nå, sa Gunnar. - Hvis du ble påkjørt av bussen nå? Eller trikken.
- Æsj, ikke trikk! Ikke de stålhjula og de greiene der. Det vet du! Buss er greit.

Hun så plutselig den veltede barnevognen og hun selv som lå forvridd og strakte hånden ut etter den lille bylten på bakken. Den ubevegelige bylten. Hun ristet fort på hodet og fikk bildet vekk. Renset stemmen før hun fortsatte.

- Det ville i første omgang bli Erik, da vet du. Gubben min.
- Joda, men ville du ha ringt til meg, tror du?

Hun lå i en sykeseng. Et enerom på sykehuset. Et helt hvitt rom med blomsterbuketter i massevis rundt seg. Ut av vinduet kunne hun se blå sommerhimmel. Hun hadde kanyle i håndleddet. Det var triste blomster. Som om noen var død. Hun kikket rundt seg etter den lille sengen, men den var ikke der. En sykesøster kom inn med en trådløs telefon og en lapp hvor hun hadde skriblet ned et navn og et telefonnummer. Elise så på navnet.

- Nei, det er ikke ditt navn.
- Hva sa du, spurte Gunnar.
- Jeg vet ikke, sa hun. - Jeg vet rett og slett ikke om jeg hadde ringt til deg.
- Du husker ikke på meg mer, kanskje?

Hun ble stille igjen. Gled forsiktig over de siste dagene og forsøkte huske om han hadde vært med.

- Jeg vet ikke, gjentok hun, - tror nesten ikke det.

- Hvis han mannen din ble borte også, da?

Bildet av bussen igjen. Den urørlige bylten og den skjelvende hånden som strakte seg mot den, men også en vekt over henne. En mann med hatt over blodige, glassaktige øyne. Enten hun ville eller ei gikk trikkeskinnene forbi der de lå. Og sykehuset med enda mer blomster. Og mamma som holdt hånden hennes forsiktig for ikke å komme borti kanylen. Gardinene var trukket for. Pappa satt på en liten stol på andre siden av sengen med triste øyne. Han leste i en tykk bok gjennom brillene som var skjøvet ned på nesen.

- Mamma og pappa, sa hun.
- Jeg skal ikke spørre om hva som skjedde hvis de var borte også. Blir liksom sånn "enn om jeg var den siste verden."

Hun var tilbake på sykehuset. Alene på rommet. Sykesøsteren kom inn med en bærbar telefon og strakte den til henne. Hun tok den og skulle slå et telefonnummer, men hørte noen i andre enden. Det var han. Gunnar.

- Jeg hadde kanskje tenkt på deg da, sa hun. - Hvis mamma og pappa ikke kunne. Eller kanskje hadde du kommet meg i forkjøpet Gunnar? At du hadde følt det på deg og funnet frem til meg?
- Det viktigste er at du vet at jeg ville stilt opp for deg. Jeg er glad i deg. Fortsatt. De satt der en stund, stille. Som om de var like ved hverandre. Hørte hverandres pust.
- Deilig at du sier det, Gunnar. Godt å høre. Men hvorfor akkurat i natt, Gunnar?
- Jeg vet ikke. En gang måtte jeg gjøre det. Jeg ringer en annen gang. Ha det.

Så var han borte. Hun satt i sofaen med telefonen i fanget. Tenkte på ektemannen som sov på gjesterommet. Hun merket at hun smilte. Det var lenge siden.

Ketil Melhus